

ŽIVJETI I PLOVITI

Linda Crew-Gee (rođena Franulović), Plymouth (Engleska)
lcgfun@gmail.com

Još od ranog djetinjstva svakog bi me ljetnog vikenda vodili na očevu barku u uvale oko Vele Luke. More i barke oblikovali su moj psihološki profil i odigrali su, i dalje igraju, važnu ulogu u mom životu. Kad sam imala 5 godina, djed me odvezao u svojoj drvenoj barci do Proizda. Barku su nakrcali šljunkom i kamenim blokovima. Na povratku u blizini punte od Privale pojačao je vjetar. Ogromni valovi počeli su puniti brod. Moj djed i ujak stali su u žurbi izbacivati kamenje. Sjećam se kako sam se sa zaprepaštenjem čudila golemim valovima koji nas okružuju. Mnogo godina poslije i deset tisuća morskih milja dalje, gledat ću ocean s istim zaprepaštenjem.

Nestrpljivo sam iščekivala dečkov povratak s mora (bio je pomorac) kako bi čula njegove doživljaje. Preklinjala sam ga da me povede sa sobom na brod, ali on to nije mogao. No kad se jednog dana otvorila mogućnost, nisam ni časa oklijevala. Pobjegla sam s otoka i s pomoću prijatelja i posuđenog auta, dospjela na noćni let u Splitu. Avionom sam dospjela u Hannover i s vlakom prošla Njemačku dospjevši u brodogradilište Emden gdje je brod s mojim dečkom čekao isplovljavanje. Spremala sam se na put o kojemu sam dotada toliko puta maštala - Atlantik. Na plovidbi za Brazil, suočena s horizontom koji ne prestaje, doživjela sam potpunu slobodu po prvi put u životu. Još će mi trebati par godina da osvijestim u sebi zov mora.

Diplomirala sam na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu 1982. Ne znajući što raditi, jednog sjajnog ljetnog dana na plaži Bili boci i kontempliranja o životu s jednom iznimnom Engleskinjom, koja je poput lanterne svijetlila pored mene, pomislila sam: „Sve je moguće, ako to zaista želiš“. Naoružana

ovom spoznajom, odlučila sam napraviti zaokret u životu. Spremajući se za put u Pariz, spakirala sam torbu i kupila veliku ilustriranu knjigu „Umjetnost 20. stoljeća“. No umjesto u francuski glavni grad sticajem okolnosti uputila sam se u Rim i za sobom ostavila knjigu, koja je gotovo bila teža od mene.

Ne znajući što raditi, jednog ljetnog dana na plaži Bili boci i kontempliranja o životu s jednom Engleskinjom, koja je poput lanterne svijetlila pored mene, pomislila sam: „Sve je moguće, ako to zaista želiš“. Naoružana ovom spoznajom, odlučila sam napraviti zaokret u životu. Uputila sam se u Rim.

Ne govoreći ni riječi talijanskog, nisam znala objasniti svojim prijateljima zašto sam stigla dan ranije. Bilo je izuzetno uzbudljivo naći se sama u inozemstvu. Počela sam živjeti u središtu Rima pokraj trga Navona, satima otkrivajući njegove pokrajnje uličice, crkve, pjacete, fontane i odlazeći u kino baš svakog dana. U te dvije godine života u Rimu sazrela sam i saznala štošta o životu. Moji dobri prijatelji su mi bili pri ruci, no neprestano su mi postavljali pitanje što ja to želim u životu. Nisam

U londonskoj Maloj Veneciji. Linda i njezin prvi suprug na brodu-kući „Užežena I”.
Privatna zbirka Dalibor Vlašić

im znala odgovoriti i obuzimao me očaj zbog toga. Najveća rimska lekcija bila je: moraš spoznati što želiš u životu. Ipak, spoznala sam jedno: usprkos njezinim ljepotama nisam više željela živjeti u Italiji. Ne zaboravljajući onu knjigu koju sam bila ostavila u Zagrebu, spremila sam se za Pariz. Živjela sam na Montmartreu, najšarmantnijem dijelu tog grada. Iz prozora svoje sobe, svakog dana sam u nevjerici promatrala obrise pariških krovova i Eiffelovog tornja u daljini.

Za razliku od kaotičnog Rima sa svojom jedinstvenom ljepotom oronule vječnosti, Pariz je bio monumentalno težak i hladan. Ubrzo sam shvatila da za sreću u Parizu treba bogatstvo, što nije bio slučaj sa mnom. No obogatila sam se na drugi način, tažeći moju glad za umjetnošću kroz posjete nebrojenim galerijama i muzejima. Stajala sam ushićena ispred najpoznatijih slika upijajući ih i pišući podulje osvrte o njima. Učila sam francuski, govorila talijanski, koristila engleski jezik, rijetko susrećući zemljake iz Jugoslavije. I moj se mozak počeo snalaziti u ovoj jezičnoj zbruci.

Za razliku od kaotičnog Rima sa svojom jedinstvenom ljepotom oronule vječnosti, Pariz je bio monumentalno težak i hladan. Nakraju sam završila u Londonu. Počela sam živjeti u njegovom čarobnom dijelu, kroz koji protiče kanal, zvan Mala Venecija.

Na jednom druženju u Italiji upoznala sam jako dragi par iz Londona, koji me je pozvao u posjet. Ovaj poziv i moja potreba da usavršim engleski ubrzao je odlazak u London. Kada sam iskoračila iz prijateljeva automobila u londonskoj Maloj Veneciji, bilo je to kao na filmskom setu u okruženju crvenih i bijelih zgrada od opeke, besprijebornom

„Šetnja“ Londonom u vlastitom brodu-kući. Privatna zbirka Dalibor Vlašić

Interijer „Užežene II“. Privatna zbirka autorice

zelenom travom i prekrasnim vrtovima. Interijer je odisao ugodom dok sam ja koračala po mekim tepisima, utonula u duboki naslonjač pored vatre i bila ponuđena čajem u porculanskoj šalici. Bio je to pravi obiteljski ambijent, a k tome stoljećima star i u potpunoj opreci s talijanskim stilom sjajnog, hladnog mramora i modernog dizajna. Sve više sam uočavala kako ove dvije kulture ne mogu biti različitiije. Molba za moju vizu bila je vrlo skoro prihvaćena pa je i uz druge razloge to presudilo da se konačno odlučim. Činilo se da je to zemlja vrijedna mojeg vremena i uskoro sam shvatila da nigdje drugdje ne želim otići. Ali tada sam imala 30 i vodila se potpuno drukčijim životnim ciljevima.

Živjela sam s prijateljima u čarobnom dijelu središnjeg Londona zvanog Mala Venecija kroz koji protiče kanal. Kada je jednog dana moja prijateljica spomenula ideju o kupovini broda u Maloj Veneciji, ja sam joj odlučila pomoći i pritom shvatila da bi zaista mogla živjeti na jednom od tih brodova. U međuvremenu, otkrila sam novu strast. Moj učitelj engleskog pozvao je jednog dana cijeli razred da mu se pridruži na vikend planinarenju i penjanju po stijenama. Bio mi je to prvi put i nije to bio topli kamen Proizda, no uživala sam penjući se po stijenama jednog kamenoloma u hladno jutro veljače. Kampirali smo na vrhu stijene s prekrasnim pogledom na Wye Valley i vijugavu rijeku. Taj vikend otkrila sam outdoors sportove, zaljubila se u penjanje po stijenama, planinarenje i mojeg učitelja! Svaki sljedeći vikend odlazili bi sami ili u grupi u južni i sjeverni Wales, Pembroke, Dover Cliffs, Devon, Cornwall, a katkad i u Škotsku (Sky, Cairngorms). Preko ljeta odlazili smo se penjati i planinariti po Europi. Ne samo da sam tako stekla puno prijateljstava već sam se i naučila nositi s vlažnim engleskim vremenom. Kadgod se nismo mogli penjati, otišli bi u šetnju na brdo ili planinu. Na povratku bi se zadržali pred vatrom kojeg puba, sušeći našu odjeću i družeći se. Vjenčat ćemo se 1988. i ja ću povesti svojeg supruga i dvoje prijatelja na Korčulu. Svidjela im se moja priča o Pupnatskoj luci i odlučili su se penjati na njezinim stijenama. Iako nismo bili novi u tom sportu, bilo je poprilično zastrašujuće penjati se na stijeni kojom se još nitko nije bio popeo. Nikad neću zaboraviti osjećaj olakšanja kada smo se uspjeli na vrh litice diveći se pogledu i uvali koja se prostirala pod nama.

Natrag u Londonu posvetila sam se potrazi za prikladnim brodom u kojem bi živjela. Na moje iznenađenje, nedugo poslije i nakon što sam vidjela mnoge loše primjere i lokacije, pronašla sam ga. Sve oko njega bilo je drukčije i on je zaista prizivao dom. Nismo se puno premišljali oko kupnje i ubrzo smo ga preselili u Malu Veneciju. Bio je dug 18 m, širok 1,7 m, a visok 2 m. Mogla sam dotaknuti njegove stijenke protežući ruke. Imao je Reyburnovu peć od lijevanog željeza koja mu je zauzimala 2/3 širine, ali nam je davala puno topline. Dala sam mu ime „Užežena“.

Moji prijatelji i obitelj nisu ni mogli zamisliti tako uzak i dug brod, a kamoli da bi mogla živjeti u njemu. Ja njega nikad nisam smatrala ograničavajućim. Sretno sam živjela s dva lonca, jednom tavom, četiri čaše, osam tanjura i dobro bi promislila prije nego bi nešto kupila.

Moji prijatelji i obitelj nisu ni mogli zamisliti tako uzak i dug brod, a kamoli da bi mogla živjeti u njemu. Ja njega nikad nisam smatrala ograničavajućim i uopće su fizički predmeti u mojem životu igrali „metafizičku“ ulogu. Nije ih bilo puno, ali su bili u punom smislu te riječi dio mojeg života. Sretno sam živjela s dva lonca, jednom tavom, četiri čaše, osam tanjura i dobro bi promislila prije nego bi nešto kupila. Da li mi ovo uopće treba i mogu li živjeti bez toga? „Užeženu“ smo jednom godišnje vozili oko Londona. Krenuli bi u petak navečer, prolazeći kroz Islingtonski tunel i 15 brana koje bi nas dovele na koncu do Temze.

Bio je to poseban osjećaj voziti se u mojem domu pod Tower Bridgeom ili se usidriti naspram zgrade Parlamenta i Big Bena. Kod 'Užežene' sam voljela osjetiti vonj dizela. Svako malo trebalo ju je izvući iz vode i prebojati što me podsjetilo na djetinjstvo u Luci. U središtu Londona živjela sam kao i onda na Korčuli.

Iznenadna smrt mladog prijatelja na stijenama Devona, udaljila me od penjanja i otvorila prazninu u mojem životu. Čitavu zimu pokušavala sam shvatiti kako je ispuniti i povratiti sreću. Život u Londonu nije bio težak poput onog u Parizu, no nedostajala mu je poanta. Nešto se moralo napraviti. Zaključila sam kako me jedino more može ponovno učiniti sretnom. Osjetila sam potrebu za jedrenjem. Mojem se suprugu to dopalo i uskoro smo kupili jedrilicu s kojom smo jedrili na jezeru u sjevernom Londonu. Počela sam gutati mnoštvo knjiga i časopisa o jedrenju. Između ostalog, naišla sam i na knjigu Annie Hill „Voyaging on a Small Income“ u kojoj je naznačila kako snove pretvoriti u stvarnost. Slijedeći njezine savjete, počeli smo pogledavati prema otvorenom moru i kupili smo jahtu tipa kineske junke. Svaki petak putovali bi sat vremena do Gillinghama gdje je bila usidrena i radili na njoj čitav vikend. U nedjelju navečer vraćali bi se u London. Bilo je to zamarajuće, ali smo ispunili svoj san. Dvije godine poslije dovršili smo našu „LiTi“ i počeli ploviti oko Engleske. Bilo je u tome i nečega zastrašujućega zbog magle, velike plime i oseke, snažne morske struje... Najviše smo volili jedriti zimi uz obalu rijeke Medway. Na osamljenim sidrištima u zoru budile su nas ptice.

Dok nas nije bilo vikendima, naša peć bi se na „Užeženoj“ ugasila i vraćali bi se u hladni dom. Trebalo joj je tri dana da se ponovno zagrije dok smo se mi već spremali isploviti za Medway. Shvatila sam da je naša jahta postala udobnijom od našeg hladnog broda u Londonu. Najednom sam postala svjesna te hladnoće, ugljena, pepela i dima, kao da živim u 18. st. I jednog dana mi je toga bilo jednostavno dosta. Morala sam se iseliti. No gdje? Koliko god bili prostrani, stanovi i kuće činili su mi se klaustrofobični i neuzbudljivi. Moj mali plutajući dom bio je raj kojeg nisam mogla tek tako napustiti. Očajavajući što i gdje, zaključila sam da je jedina opcija izgraditi novi brod. Čitavu zimu sam ga projektirala. Bio je to izazov, i zbog naših potreba, ali i uskog kanala. No, uživala sam u tome. Stara Užežena je bila prodana, a zamijenila ju je nova, mnogo udobnija, veća i modernija identičnog naziva. Mnogi su je prijatelji posjetili iz cijelog svijeta i odsjeli u njoj. Stvorena su dugogodišnja prijateljstva i duboke veze, koje traju sve danas, iako smo sada raštrkani svugdje po svijetu.

Najednom sam postala svjesna te hladnoće, pepela i dima, kao da živim u 18. st. Očajavajući što i gdje, zaključila sam da je jedina opcija izgraditi novi brod. Čitavu zimu sam ga projektirala. Stara „Užežena“ je bila prodana, a zamijenila ju je nova, mnogo udobnija, veća i modernija identičnog naziva.

Jako sam volila London, ali je zov mora bio jači. I najednom sam se našla u Francuskoj Polineziji, ploveći na „Gipsy Moth“, na njezinom drugom obilasku svijeta. Bila je to jahta koja je prva oplovila svijet s Francisom Chichesterom 1967. Sjedila sam u njezinom kokpitu kad smo udarili u koraljni greben na atolu Rangiroa u Polineziji, i nasukali se. Zagrljaj Tihog oceana koji se bjesomučno razbijao na obali gotovo me progutao, ali smo čudom svi preživjeli. No ja nisam odustala od jedrenja. Po povratku u London našla sam se razvedena i bez posla. Novopronađena sloboda, iako u početku zabrinjavajuća, omogućila mi je novi uzlet te su tek slijedile moje profesionalno i osobno najuzbudljivije godine. U životu sam se vodila osjećajima, nikad ne propuštajući priliku koja bi mi se ukazala. Kad su dva tradicionalna jedrenjaka iz Nizozemske krenula na put oko svijeta da obilježe svoju stogodišnjicu postojanja, javila sam se za članicu posade i bila prihvaćena. Bila sam van sebe od sreće. Ali kad sam shvatila kud ja to namjeravam jedriti i koliko je to opasno, našla sam se na mukama. Vodila sam duge i zbunjujuće razgovore sa samom sobom. Nije mi bilo jasno što učiniti. Moj životni san bio je nadohvat ruke, a ja sam umirala od straha da se u to upustim. I na kraju sam zaključila: užasavam se pred onim što me čeka, ali veličanstvo iskustva koje ću imati i zadovoljstvo pri ostvarenju svog sna vrijedni su rizika. Za neke snove je vrijedno i umrijeti ako treba.

Jedrenjak „Tecla“ proveo nas je kroz zastrašujuće ljepote veličanstveno usamljenog južnog Tihog oceana od Aucklanda na Novom

Prvi susret s jedrilicom „Francis H“ na Novom Zelandu.
Foto: Pete Hill

Zelandu, pokraj sudbinskog rta Horn i do Falklandskih otoka. Više od 5000 morskih milja i 38 dana jedrenja. Moj bivši dečko, pomorac iz Vele Luke, rekao mi je na odlasku: „Kad misliš da ne može biti gore, može i bit će.“ I bilo je tako. Tijekom naše prve oluje veliki val odnio je tri člana posade od krme do prove. Sljedeći val udario nas je takvom žestinom da je slomio dva zavarena metalna nosača, a onaj koji je slijedio podignuo je moj teški drveni krevet iz njegovog čvrstog okvira i odbacio ga na drugu stranu kabine. Kasnije smo saznali da su ti čudovišni valovi bili u Španjolskoj poznati kao „Tres Marias“. Prvi val zaustavlja brod, drugi ga prevrće, a treći ga potopi. No, nije nas potopilo i nije bilo sve tako strašno. Vrijeme i udaljenost spajali su se u jedno. Živila sam drugačijim životom u nekom posebnom svijetu i bilo je to fascinantno iskustvo koje je nemoguće sažeti. Po povratku sam znala da to iskustvo želim ponoviti. More i ocean su mi ušli pod kožu.

Nastavila sam raditi u londonskom Cityju, ali duboko u sebi zapravo nikad nisam napustila ocean. Kad je Annie, moja

Jako sam volila London, ali je zov mora bio jači. I najednom sam se našla u Francuskoj Polineziji, ploveći na „Gipsy Moth“. Poslije i na jedrenjaku „Tecla“ s kojim sam prešla 5000 milja, a onda sam se preselila na Novi Zeland. U mom životu više nije bilo vremena za novac.

prijateljica s Novog Zelanda, poslala kratku poruku: „Linda, Alan planira oploviti svijet, krećući s Novog Zelanda, želiš li mu se pridružiti?“, nisam puno dvojila što učiniti. Pripreme za odlazak na Novi Zeland bile su svojevrsna katarza za mene. Znala sam da ću se uspjeti odvojiti od Londona i „Užežene“ ako se riješim svojih 100 pari cipela. Osjećaj oslobođenja

svladao me je kad sam sjela u avion za Hrvatsku. Sa sobom sam nosila samo 150 kg fotografija, knjiga, nešto obuće, odjeće i bicikl kojeg sam godinama vozila posvuda po Londonu. To je bilo sve što sam zadržala nakon 30 godina života. No kad je Alan poslao kratku poruku: „Oprosti, nema ništa od jedrenja, promjena planova!“, moj se svijet preokrenuo. S praznom „Užeženom“, jednosmjernom kartom za Novi Zeland, bez posla u Londonu, bilo je potrebno duboko razmisliti. No odluku sam donijela u trenu: više nikada neću raditi nego ću nastaviti živjeti slobodno i prepustiti se onom što zaista volim. U mom životu više nije bilo vremena za novac.

Zatražila sam produžetak vize za Novi Zeland i iz Londona kupila malu drvenu jedrilicu. Najednom su mi se brojni ljudi (prijatelji prijateljice), koje nikad nisam sreala, javili i nudili smještaj, posao, jedrenje na njihovim jahtama. Jedva sam čekala da odem. Bila sam ushićena kad sam ugledala svoju prekrasnu malu jedrilicu „Francis H“ u mjestu Kerikeri skrivenu ispod masline. Činilo mi se da smo unatoč udaljenosti sudbonosno bile povezane. Nisam tada ni znala da ju je projektirao jedan od najpoznatijih pomorskih arhitekata, Francis Herreshoff. U Novom Zelandu sam se vrlo brzo prilagodila. Pokazao se očaravajućom zemljom, a još više su me osvojili njegovi stanovnici. Kad sam čula da Pete Hill, poznati britanski jedriličar, jedri oko Novog Zelanda, zamolila sam ga da mu se priključim. Ukrcala sam se na njegov neobičan katamaran s kineskim jedrom „Oryx“ i sljedećih dana fascinirano promatrala njegovu vještinu jedrenja tijekom toliko žestokih vremenskih izazova. Poslije mi je pomagao oko sređivanja „Francis H“. Mjeseci napornog rada (nezamislivo je koliko puno rada iziskuje mala jedrilica od 18 stopa) su se isplatili kad je „Francis H“ konačno porinuta u more. Moja radost bila je još veća kad sam zajedrila s njom po prvi put.

Na „Oryxu“, izgrađenom od šperploče i epoxy smole, Pete je oplovio tisućama milja preko Atlantika i Indijskog oceana prije nego što je stigao na Novi Zeland. Iako sam imala potpuno povjerenje u njega, ipak sam se pribojavala kad smo krenuli prema Francuskoj Polineziji, na otoke Gambier. Bilo je sasvim drugačije biti na manjem „papirnatom

brodu“, kako sam ga nazivala, u usporedbi s čeličnom „Teclom“ od 24 metra u kojoj sam prešla Južni Tih ocean i rt Horn. No usprkos teškom 21 - dnevnom putu od 2000 nautičkih milja, velikim valovima i jakim vjetrovima, brod je izdržao. Bila sam svjesna svoje beznačajnosti na ovom planetu. Istodobno

*Za kormilom jedrilice „Sweet Thursday“ uz obalu Novog Zelanda.
Privatna zbirka autorice*

sam se osjećala duboko ispunjena i iskonski povezana sa cijelim svemirom u toj beznadnoj izgubljenosti i osmišljenosti postojanja. Kad smo stigli u Tubuai, naš prvi otok, na njihov ljetni festival, izdržavši dvije oluje na moru, nagrada je bila zaslužena. Dočekali su nas tradicionalna glazba, očaravajući ples, egzotični

kostimi i gozba plodova mora u kojoj je bio i pistej!

Uskoro se bližio moj 60. rođendan i trebalo je pronaći odgovarajuće mjesto za takvu posebnu priliku. Da je Pete tražio po zemaljskoj kugli, ne bi bio mogao pronaći bolje mjesto – „Motu Piscine“ na otoku Raivavae. Jedrili smo s našim malim kaićem u tirkiznim vodama lagune i izležavali se na osamljenim pješčanim plažama. U blizini koraljnog lanca lagune o koji su se gromoglasno razbijala brda oceanskih valova, svaka pora mog bića upijala je tu neizmjernu moć mora. Bio je to trenutak mog ponovnog rođenja. Poslije smo jedrili do Mangareve, Tahitija, Moree, Bora Bore i Tahe ostavljajući iza sebe pravi tropski raj neopisive ljepote. Plovidba od Tonge do Novog Zelanda bila je poput putovanja vlakom. Vjetar je bio konstantan, a more mirno, „Oryx“ se lagano ljuljao i danima smo klizili kao u zraku. No nakon 1300 milja plovidbe, i samo 40 milja od obale Novog Zelanda zatekla nas je dotad najjača oluja. Strašan vjetar u kombinaciji

Jedrili smo po Francuskoj Polineziji, kod otoka Raivavae u tirkiznim vodama lagune i izležavali se na osamljenim pješčanim plažama. U blizini koraljnog lanca lagune o koji su se gromoglasno razbijala brda oceanskih valova, svaka pora mog bića upijala je tu moć mora. Bio je to trenutak mog ponovnog rođenja.

s jakim morskom strujom koja se kretala u suprotnom pravcu od vjetra, stvorili su opasno strme i visoke valove koji su se nemilosrdno obarali na nas. Jedan od valova udario nas je tako razarajućom žestinom da je „Oryx“ izgledao kao da je na njega pala bomba. Još jedan val nas je potpuno preplavio, potoci vode su se ulijevali u kabinu. Pukla je naša sigurnosna „Jordan Series Drogue“ i bili smo u velikoj opasnosti. U tih 36 sati oluje koja nas je pogodila dvije jahte su se potopile u našoj blizini. Bilo je to moje najstrašnije pomorsko iskustvo u kojem smo čudom preživjeli.

Bilo je prekrasno vratiti se „Francis H“ i ponovno zaploviti s njom. Uslijedile su naše nove avanture s tim malenim brodićem po velikom moru i vjetru uz nepristupačnu novozelandsku obalu. No uskoro mi je isticala viza i morala sam pronaći novog vlasnika za „Francis H“. Objе oslobođene otisnule smo se u nove avanture. Moj povratak u Londonu i ponovni susret s „Užeženom“ nije bio lak.

*Ponovno rođenje na atolu u Polineziji, s pogledom na velike pacifičke valove koji se razbijaju o koraljnom grebenu.
Foto: Pete Hill (2017.)*

Rad na novom domu – brod „Kokachin“.
Foto: Pete Hill

Danas kad se osvrnem na prijeđeni put, sretna sam što sam tražila i slijedila svoje osjećaje i snove. Pred svima nama su izazovi, uzbuđenja i rizici nepoznatog. Upustimo se sad u njih „dušom i tilom“, sutra će već biti kasno.

Niti ona niti London nisu više bili dio mog života. Sada sam bila spremna predati je nekome tko bi mogao u potpunosti cijeniti njenu stvarnu vrijednost. Ona nije bila samo jedinstveno lijep funkcionalni prostor na nevjerojatnoj lokaciji, već još više čista radosna čarolija života na vodi.

Pete i ja smo se ponovno sreli na privremenoj jahti u Velikoj Britaniji dok smo tražili novi brod za kupnju. Kad se pojavila mogućnost kupnje

zanimljive djelomično dovršene drvene lađe u Francuskoj, odletjeli smo u Pariz kako bismo je pregledali. Ležala je na farmi gotovo napuštena. Ne treba ni govoriti da smo je kupili u žaru zaljubljenosti u njezine bizarne obline. Sve to sad skupo plaćamo težinom i dužinom rada koju ona zahtjeva. Ni donijeti je do Plymoutha nije bilo lako. Trebala joj je posebna velika dizalica i praćen cestovni prijevoz, da ne spomenem i svu popratnu birokraciju. S uređenjem „Kokachin“, kako smo je nazvali, započelo je novo poglavlje u mom životu. Danas kad se osvrnem na prijeđeni put, sretna sam što sam tražila i slijedila svoje osjećaje i snove. Njih nije bilo lako ni razumjeti, ali su upravo oni postali moja pokretačka snaga. Čini se i da sam prepoznala i iskoristila svaku dobru priliku koja mi je naišla, predajući joj se hrabro i svim srcem. Gledajući unatrag ne mogu se oteti dojmu i da su me pratili svojevrсни čarobni krugovi s brojnim važnim „slučajnostima“. Neki od tih su u ovom tekstu i očititi. I što da Vam još kažem? Pred svima nama su izazovi, uzbuđenja i rizici nepoznatog. Upustimo se sad u njih „dušom i tilom“, sutra će već biti kasno.